

Όσιος Ιωακείμ ο Παπουλάκης ο Βατοπαιδινός ο εξ Ιθάκης

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Όσιος Ιωακείμ ο Παπουλάκης, κατά κόσμον Ιωάννης Πατρίκιος, γεννήθηκε στο μικρό χωριουδάκι Καλύβια, απέναντι από τον Σταυρό της Ιθάκης, το έτος 1786. Οι γονείς του ωνομάζονταν Άγγελος και Αγνή και ήσαν ευσεβείς. Ο μικρός Ιωάννης πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια, διότι πέθανε η μητέρα του, όταν αυτός ήταν ακόμα πολύ μικρός. Ο πατέρας του Άγγελος ξαναπαντρεύτηκε μία σκληρή γυναίκα, η οποία δεν έχανε ευκαιρία να τιμωρή και να βασανίζει τον μικρό Ιωάννη. Ο Ιωάννης από μικρό παιδί ξεχώριζε από τα άλλα παιδιά της ηλικίας του. Με πολλή αγάπη και δυνατή πίστι στον Χριστό δεν έλειπε ποτέ από την εκκλησία του Αγίου Σπυρίδωνος, όπου εύρισκε καταφυγή, νήστευε, προσευχόταν συνεχώς και σκορπούσε αγάπη και καλωσύνη στους ανθρώπους.

Με πολύν ζήλο μελετούσε κυρίως το Ιερό Ευαγγέλιο. Νέος εργάσθηκε ως ναυτικός. Σε κάποιο από τα ταξίδια του έφυγε από το πλοίο και πήγε στο Άγιον Όρος σε ηλικία 17 ετών. Εκεί έγινε μοναχός στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου και από Ιωάννης ωνομάσθηκε Ιωακείμ. Στο Μοναστήρι έμεινε 20 περίπου χρόνια και έγινε υπόδειγμα αρετής και πνευματικής προκοπής ανάμεσα στους υπόλοιπους μοναχούς.

Όταν ξέσπασε το 1821 η Ελληνική Επανάσταση, εκλέχθηκε από τον Ηγούμενο και στάλθηκε ως Ιεραπόστολος στην Πελοπόννησο. Από εκεί φυγάδευσε στα Επτάνησα πολλούς γέρους και γυναικόπαιδα μαζί με τον παπα-Γιάννη Μακρύ από τον Πύλαρο της Κεφαλονιάς. Τα Επτάνησα τότε τα κατείχαν οι Άγγλοι, ύπουλοι εχθροί της Ορθοδοξίας και του Ελληνισμού. Ο Άγιος Ιωακείμ, νιώθοντας τον κίνδυνο, δεν επέστρεψε στο Μοναστήρι του, αλλά περί το 1827 ήλθε στην πατρίδα του Ιθάκη, όπου για σαράντα εννέα περίπου χρόνια, πήγαινε ακούραστος σε κάθε χωριό και κάθε σπίτι του νησιού, δίδασκε τον λόγο του Θεού, βοηθούσε τους απόρους και τους φτωχούς, έκτιζε εκκλησίες, ενημέρωνε και έλεγχε τους κατοίκους στα θέματα της πίστεως.

Έφθασε σε υψηλό βαθμό Θεωρίας της δόξας του Θεού και σταδιακά οι άνθρωποι άρχισαν να έλκωνται από την χάρι του και να τον αποκαλούν «Παπουλάκη». Ζώντας ο ίδιος με μεγάλη άσκησι και σε εκούσια φτώχεια, αποτελεί το στήριγμα, την παρηγοριά, την ελπίδα όλων των κατοίκων της Ιθάκης. Όταν τον κατήγγειλαν από φθόνο, ότι σπέρνει κινδυνολογίες, κλήθηκε από τον Άγγλο διοικητή του νησιού, ο οποίος θέλησε να τον κτυπήσει, αλλά πάραυτα διαλύθηκε η πολυθρόνα και ο ίδιος έπεσε χάνοντας τις αισθήσεις του. Αφού συνήλθε, ζήτησε συγγνώμη από τον Άγιο και τον άφησε ελεύθερο.

Στην διάρκεια μίας επιδημίας πανώλης συμβούλευσε τους κατοίκους να κτίσουν Ναό. Μόλις στην συνέχεια προσευχήθηκε εκεί, ο λοιμός κατέπαυσε. Αναφέρονται περιπτώσεις που ο Άγιος προσευχόταν και ήταν επάνω από το έδαφος, πλημμυρισμένος από ουράνιο φως.

Για την μεγάλη του αρετή και την υποποιό του ταπεινώς ο Θεός τον προίκισε με το ιαματικό και προφητικό χάρισμα, με σκοπό την μετάνοια και την ψυχική σωτηρία των ανθρώπων. Γι' αυτό και στις καρδιές και συνειδήσεις των ντόπιων ανέκαθεν ο Παπουλάκης ήταν ο Άγιός τους. Ο Άγιος Ιωακείμ κοιμήθηκε στις 2 Μαρτίου 1868.

Μετά από πολλά χρόνια, με πρωτοβουλία του Ηγουμένου της Μονής Βατοπαιδίου, Αρχιμ. π. Εφραίμ, βρέθηκαν τα λείψανά του στις 23 Μαΐου 1992.

Η επίσημη αναγνώρισί του ως Αγίου της εκκλησίας μας έγινε τον Μάρτιο του 1998. Η μνήμη του εορτάζεται την 23η Μαΐου εκάστου έτους, (ημέρα ανακομιδής Ιερών λειψάνων).

Πηγή: Βενεδίκτου Ιερομονάχου Αγιορείτου, Συναξαριστής 19^{ου} και 20^{ου} αιώνα, Έκδοσις Συνοδίας Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Ιερά Καλύβη «Άγιος Σπυρίδων Α΄», Νέα Σκήτη Αγίου Όρους, 2013.